

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 20.154 van 9 december 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van zijn
minderjarige kinderen X, X en X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2008 in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X, X en X, heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietig-verklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 16 juli 2008 waarbij de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de minister van Migratie- en asiel-beleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 7 november 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Bij schrijven, gedateerd op 26 maart 2007, diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.2. Op 16 juli 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De eerste beslissing, die verzoeker op 12 september 2008 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(...) in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds geruime tijd in België verblijft, hier nog gestudeerd heeft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, vrijwilligerswerk verricht en duurzame banden heeft ontwikkeld, verantwoordt niet dat de aanvraag tot machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen risico of bedreiging vormt voor de Belgische samenleving dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijn de wetgeving.

De advocaat van betrokkene verwijst naar de regularisatie van de heer (G.) en beweert ook dat de situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van Afghaanse asielzoekers om aan te tonen dat zijn cliënt eveneens geregulariseerd dient te worden. Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. De partner van betrokkene ontving eveneens een onontvankelijke beslissing inzake haar aanvraag tot regularisatie. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Verder wordt aangehaald dat betrokkene niet kan worden weggestuurd, enkel omwille van het politionele karakter van de immigratiewetgeving. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven.

Het feit dat betrokkene alle banden met het land van herkomst zou hebben verbroken kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 35 jaar in Kameroen en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Het feit dat de kinderen hier school lopen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Ook de verwijzing naar het Kinderrechtenverdrag kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien niet vermeld wordt welke artikels van dit verdrag zouden geschonden worden en aangezien betrokkene geen bewijzen voorlegt die deze beweerde schending kunnen staven. (...)

De tweede beslissing die verzoeker evenzeer op 12 september 2008 ter kennis werd gebracht is gemotiveerd als volgt:

“(...) De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). Regelmatig verblijf verstreken. (...)”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Gegrondheid van het beroep.

2.1. Verzoeker voert met betrekking tot de eerste bestreden beslissing de schending aan van de artikelen 9, derde lid, en 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

2.1.1. Er dient te worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt,

met verwijzing naar artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die verklaren waarom hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. De Raad wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. Opdebeek en A. Coolsaat, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168). De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

2.1.2. In de mate dat verzoeker betoogt dat de eerste bestreden beslissing onjuist is, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker stelt dat in de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat zijn verblijf in België gedurende tien jaar niet opweegt tegen zijn verblijf in Kameroen gedurende vijfendertig jaar, doch dat deze redenering niet geldt voor zijn kinderen die Kameroen nooit hebben gekend en geen binding hebben met dat land. Hij benadrukt dat, wanneer verweerder de verblijfsduur van verzoeker verhoudingsgewijs gaat toetsen, dit ook voor de kinderen moet gebeuren en dat *“de balans duidelijk overslaat in de richting van de kinderen”*. Verzoeker besluit dat, aangezien hieromtrent niets wordt gemotiveerd, er sprake is van een niet afdoende of onjuiste motivering.

In de eerste bestreden beslissing wordt evenwel geantwoord op het door verzoeker in de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden aangebrachte element dat de kinderen dreigen weggerukt te worden uit *“hun biotoop”* en de mogelijke schending van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag). Er wordt immers geduid dat *“het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.”* en dat *“(o)ok de verwijzing naar het Kinderrechtenverdrag (...) niet (kan) weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien niet vermeld wordt welke artikels van dit verdrag zouden geschonden worden en aangezien betrokkene geen bewijzen voorlegt die deze beweerde schending kunnen staven”*. Artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts nergens dat een lang illegaal verblijf van kinderen als een buitengewone omstandigheid dient beschouwd te worden indien deze kinderen geen band hebben met het land waarvan zij de nationaliteit hebben of dat dit verblijf moet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid indien deze kinderen verhoudingsgewijs langer in België verbleven dan in een ander land. De Raad benadrukt dat de kinderen, in casu, de verblijfsstoestand van de ouder dienen te volgen.

Waar verzoeker, in tweede instantie, stelt dat er geen motivering is inzake de problemen in het land van herkomst, doch slechts “verwezen wordt naar de nieuwe wet”, kan het volstaan op te merken dat verzoeker geen problemen in zijn land van herkomst heeft aangevoerd en dat in de eerste bestreden beslissing nergens wordt verwezen naar “de nieuwe wet”.

Een schending van de artikelen 9, derde lid, en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

2.2. Inzake de tweede bestreden beslissing voert verzoeker aan dat artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) geschonden werd. Hij stelt dat zijn kinderen, die allen minderjarig zijn, een bevel kregen om het grondgebied te verlaten, terwijl een bevel tot terugbrenging dient afgeleverd te worden.

De Raad kan slechts vaststellen dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid besliste tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker en er geen afzonderlijk en exclusief bevel om het grondgebied te verlaten aan elk van de kinderen van verzoeker ter kennis werd gebracht. Daar noch verzoeker noch zijn kinderen over enig verblijfsrecht in België beschikken, impliceert het feit dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht wordt dat ook de kinderen, waarvan verzoeker de wettelijke vertegenwoordiger is, het grondgebied van het Rijk dienen te verlaten (RvS 29 september 2008, nr. 3.391 (c)). Artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 geldt bovendien slechts ten aanzien van niet-begeleide minderjarigen en kan in casu dan ook niet dienstig ingeroepen worden (RvS 25 april 2007, nr. 170.483). Uit het gegeven dat een ambtenaar van de stad Antwerpen, bij de betekening van de tweede bestreden beslissing, op het bevel om het grondgebied te verlaten dat gericht is tegen verzoeker ook de namen van verzoekers kinderen vermeldde, kan bijgevolg geen schending van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 afgeleid worden.

Het middel is onontvankelijk.

2.3. Verzoeker voert tot slot, met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van de rechten van de verdediging en van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

2.3.1. In de tweede bestreden beslissing wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, uitdrukkelijk gesteld dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. De tweede bestreden beslissing werd bijgevolg duidelijk in rechte en in feite gemotiveerd en deze motivering is draagkrachtig. Enige schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3.2. De Raad wijst er verder op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

2.3.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet beperkt verzoeker zich tot het standpunt dat aangezien de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf nietig dient te worden verklaard ook het bevel om het grondgebied te verlaten nietig dient te worden verklaard of dat minstens “zolang een

administratieve beslissing geen gezag van gewijsde heeft, deze niet (kan) dienen als basis voor een bevel om het grondgebied te verlaten”.

Los van de vaststelling dat enkel een rechterlijke uitspraak gezag van gewijsde heeft, moet enerzijds worden opgemerkt dat de eerste bestreden beslissing niet nietig dient verklaard te worden en moet anderzijds worden geduid dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet kan beschouwd worden als een loutere uitvoeringsmaatregel van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt, zodat verzoekers uiteenzetting niet kan leiden tot de vaststelling van een schending van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Het middel is derhalve ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend en acht door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.

